

Lgh:

Kako je pri nas v šoli.

9. V maju.

Gospoda nadzornika smo vendar pričakali. Poslušal je naše odgovore, včasih pokimal, včasih pa tudi odkimal. Pridne je pohvalil, lenuhe malo pokregal. Priporočil nam je, da moramo šolo redno obiskovati in da učenja ne smemo zanemarjati, če ne, nam bo še kdaj žal. Pa ne, da bi bil kaj zvedel o moji »šoli« na Robnikovem griču?

Pohvaliti moram našega prejšnjega gospoda učitelja. Nič ni pozabil na majniški izlet. Sedanjemu gospodu učitelju je vse povedal, kam nas mora peljati. In smo šli. Imel sem srečo, pa sem si sam prislužil potrebn denar. Mesarju sem poganjal kravo, pa sem prislužil dva dinarja, nekemu tujcu sem pokazal pot na kolodvor, pa sem dobil tri dinarje, dva kovača sem pa — našel. Res, našel sem denarnico s precejšnjo vsoto, pa sem jo dal gospodu župniku, da so najdbo oznanili na prižnici. Ker se ni nihče zglasil zanjo — prešmentana reč! — pa sta bila kovača moja.

Izlet bi vam popisal, pa kaj bi —? Izlet je izletu podoben. Sami pojdite na izlet, pa boste vedeli, kako

je. Veseli smo bili, peli in vriskali smo, veliko lepega smo videli in tri noči zapored se mi je sanjalo, da sem še vedno na izletu. Pijani pa nismo bili nič, pač pa trudni, trudni, zelo trudni. Ko smo prišli zvečer domov, smo kar pocepali. Šele drugi dan so se nam razvezali jeziki, da smo dopovedovali, kako je bilo na izletu.

Silno všeč mi je v mesecu maju kmetijski pouk. Na šolskem vrtu delamo, kopljemo, gnojimo in sadimo, da je veselje. Samo to je škoda, da ni to naše, kar bo zrastle. Svetovali so nam pa, naj doma prosimo vsak za košček njive, kjer bomo isto lahko delali, kar na šolskem vrtu, samo s tem razločkom, da bo pridelek naš. Toliko časa sem potem doma prosil in ongavil, da sem dobil deset korakov dolg kos na mali njivici za našim travnikom. Posadil sem tam krompir in fižol. Nasadil sem ribenčana. Upam, da ga bom toliko pridelal, da bo prihodnje leto za zvezke. Krompir bomo pa pekli na paši.

Ta mesec smo imeli v šoli tudi predavanja o škodljivosti alkoholnih pijač. Povedali so nam toliko novega o škodljivosti tega sovražnika, da sem sklenil: pijanec pa ne bom!

Kakor veste, je maj tudi Marijin mesec. Gospod katehet nam vedno priporočajo, naj poskusimo ta mesec tudi mi, da napravimo Mariji kakšno veselje. Veste, kaj sem jaz sklenil? Ves mesec ne bom sestri nič nagajal in brata ne bom nič dražil. In za šolo se bom učil na vso moč pridno. Skrbelo me je, kako bo šlo, pa sem le izpeljal. Kolikokrat sem imel že roko pripravljeno, da bi bil brata uščenil, pa sem se moral premagati. Pa sem imel na jeziku trdo besedo, da bi jo bil zabrusil sestri v obraz, pa sem se spomnil svojega trdnega sklepa. In v šoli sem bil pri računstvu dvakrat pohvaljen — pomislite vi! — jaz, pa pri računstvu! — »Pasja vera!« so rekli naš oče, »to pa ni malo!«

Torej vidite, da znam biti tudi priden, če hočem. Vi pa letos poskusite, če se tudi znate premagati. Boste videli, kako ta reč gre in kako je potem v srcu prijetno.

Še tole naj povem. Ta mesec sem šel tudi nekaterikrat na lov. Pa ne na zajce in lisice in ne na medvede in medvediče, ne na volkove in volčiče, ampak nad

same žive hrošče. Šaj jih poznate tiste rjave požeruhe, ki se vsako četrto leto prikažejo in objedajo naše hraste, nazadnje pa, kar je. Šel sem v naš gozd. Nesel sem s seboj tri rjuhe in eno vrečo, za pomoč pa še dolgo preklo. Pogrnil sem rjuhe, splezal na hrast, s preklo sem zamahnil po vejah in hrošči so se usuli kakor orehi. Stresel sem jih v vrečo, doma pa vrečo poparil in hrošči so poginili. Nesel sem jih nato k županu in sem dobil zanje 50 par za liter. Vsega skupaj sem zaslužil s hrošči za en klobuk. Tako, vidite, znam. Oče pravijo, da bom pridobiten človek, četudi drugače veliko ne obetam — —.

Kaj se je pa primerilo Tomanovemu Jožu? Prelakomen je bil. Misli je s hrošči obogateti. Ni bil zadovoljen s tistimi hrošči, ki jih je bil natresel: šel je v nedeljo popoldne med krščanskim naukom še na županovo dvorišče kopat mrtve hrošče, da bi jih potem še enkrat prodal. Ali dobil ga je županov hlapec in od tistega časa ni smel nič več nositi hroščev. Še tistih mu niso hoteli plačati, kar jih je res sam natresel.

Meni je dala sestra podobico, ker ji nisem ves mesec nič nagajal, brat mi je pa obljubil, da bo gnal enkrat namesto mene krave na vodo. Tako mi je moje premagovanje le nekaj koristilo. Mati so pa rekli: »Pobožnost je za vse dobra.« I ja, pobožnost že!

Radivoj Rehar:

Punčka in račka.

Pravljica.

V veliki in lepi sobi sta stali na hrastovi omari punčka in račka. Punčka je bila iz porcelana, račka pa iz celuloze, a obe sta spadali med najljubše igrčke deklice Vere. Mirno, toda samozavestno sta stali na svojem mestu in zrlji z drobcenimi očki doli po mehkih stolicah, lepo pregrnjenih mizah in bogato okrašenih omarah. Le včasih, kadar se je deklici Veri zahotelo, sta morali zapustiti svoje vzvišeno mesto in se napotiti na tla, kjer sta se pridružili celi vrsti drugih punčk, račk, ptičk, žog in podobnih igrčk.